

GYŰJTŐ: KRIZANÉ MAGY ILONA
GYŰJTÉS IDEJE: 1966.

TART.: LEGENDÁK ÉS BÁTÓTIADÓK.

2 lap

FÖLDRAJZI MUTATÓ: KÁLMÁNCSA
SZAKMUTATÓ: XXVI.

PAPÍRIPARI VÁLLALAT

KISKUNHALASI GYÁRA

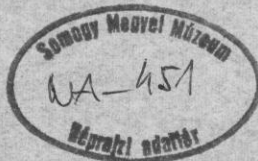
LEGENDA LELTÁROZÁS

ÁTVEZETVE AZ EGYSÉGES LTK. 1163-as TETELE ALÓL

RIPPL-RÓNAI MÚZEUM
Kaposvár, Rippl - Rónai tér
Telefon: 20-74 Postafiók: 70

1163

Legendák és rötötiádák Kálmáncsáról

LegendákA.: id. Kocsis István 64 é.Ny.: Nagy Ilona

Kálmánca

Somogy m. 1966.

Mikor Krisztus Urunk a földön járt Péterrel, az uton bandukoltak és közbe a Krisztus Urunk lepottyantott egy krajcárt, a Péternek meg mutatta, hogy vegye föl. Péter azt mondotta ere, hogy ő már nem hajó le érte, nem veszi föl, mer nem sok valamit ér. Krisztus Urunk visszalápett, lahajolt és felvette és tovább bandukoltak az uton. Mikor beértek egy faluba, ott egy bácsi árulta a csörösnyét. Krisztus Urunk kérde tőle, hogynhogy aggya a csörösnyét. Asz monta a bácsi, hogy két krajcár literje. Krisztus Urunk vett egy liter csörösnyét két krajcárért. Tovább bandukoltak. Péteresetten nézte, hogy Krisztus Urunk szemezgette a cseresznyét. De pénze nem volt egy fillérje sem, és nem tudott fél litert sem venni. Ahogy az uton bandukolta, Krisztus Urunk ugy tő t, mintha a csörösnyét ugy ejtötte volna le, Péter gyorsan fölvette aszt hitte, hogy Krisztus Urunk nem vöszí észre. Ahogy mö nek, tovább, mögén csak elejtöte a csörösnyét. Péter ügyesen fölkapta. Krisztus Urunka akkor azt monta Péternek: Ugye, Péter, jobb lett volna egyszer lehajolni a krajcárért, mint akét szem cseresznyéért kétszer. Péter erre elszégyelte magát, nem tudott rá egyet sem szólni, Csak akkor gondolt rá, mikor eszébe jutott, hogy ott hibázott, mikor nem vötte föl a krajcárt.

A.: Elő Sándor 32 é. Niklai munkás. Gy. helye: Darány

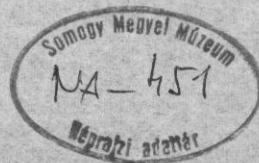
Mikor Jézus a földön járt szent Péterrel, találkoztak egy emberrel és kérdezték, hogy merre vóna egy kut, ahol vizet ihatnának. De lusta ember vót, lusta vót fekeni, oszt a lábával mutatta, hogy ara. Aszt mongya Szent péter: Mit érdemel ez, Uram? Ez nagyon ügyes lányt, fiam. Mentek tovább. Alighogy mennek, összetalálkoztak egy fíjatal lánnyal. Vitte a vizet egz kancsóval. Kértek tőle, az meg nagyon szivese ugrott oda, és atta nekik. Akkor Péter kérdezte: Uram, ez mit érdemel? Azt a lusta legényt. Egy ügyes meg egy lusta megél a földön, de két ügyes mögszerzi az egész világot, két lusta mög semmivé vál.

Mikor Jézus a földön járt, ment egy faluba, nem tudom a falunak a nevét, és láttya, hogy ki van írva egy táblára, hogy Eliás, Tóbiás, mesterek mestere. Betért hozzá, hogy nem-e fogaggya ya föl inasnak. Aszt mongya neki: Hogy jönnél te hozzám, te fickó, hogy én fölfogadnalak? Jézus egyre erősködött, hogy fogaggya föl. A végén oszt kikergtte. Ugyse értesz te semmihó, nem fogadlak fő. Eppen ott állt egy ló a vasaló alatt, aszt patkolgatta a mesterek mestere. Jézus meg fogta a lónak a lábát és az egyiket levágta csuklóba, ugy, hogy a ló mégcsak odább se lépett. Befogta a satuba aztat a körmötés pillanat alatt olyan patkót formált, hogy be is verhette a patába. Utána kivitte ezt a lábot és odatette a lábhoz és már össze is ragatt. Namost a Jézus eltűnt, mintha ott se lett volna. Azt gonduta a mester, hogy ha az inasgyerekenek ennyi esze van, neki még több, fogta a lónak a másik lábát és levágta. Hát a ló már majdnem el is vérzett, ott vegődött. Volt neki egy törkése, oszt már majdnem a szivibe szurta, mert mit szól a gazdája, ha meglátja. Eben a pillanatban a Jézus a háta mögé érkezett, elkapta a kezit és azt mondta: Hopp, ember, ezt ne csináld! Es tanuld meg, hogy ne légy kevély, és azt a táblát szedd le, hogy mesterek mestere! Akkor a mester leborult: Ó, Uram, te vagy a mesterek mestere!

A.: Varga JózsefnéSomogyudvarhely

Mikor a Szűz Mária bujdosott meg a Szent József, vitték a kis Jézust, két pajkos asszonnal találkoztak, de nem is, mintha lányok lettek vóna. Osztán az egyik monta: Köllnene ennek a szegény asszonnak segíteni azt a gyerököt vinni. De a másik azt mondta:

Legendák

A.: id. Kocsis István 64 é.

Áy.: Nagy Ilona

Kálmánca

Somogy m. 1966.

Mikor Krisztus Urunk a földön járt Péterrel, az uton bandukoltak és közbe a Krisztus Urunk lepottyantott egy krajcárt, a Péternek meg mutatta, hogy vegye föl. Péter azt mondotta erre, hogy ő már nem hajol le érte, nem veszi föl, mer nem sok valamit ér. Krisztus Urunk visszalépett, lahajolt és felvette és tovább bandukoltak az uton. Mikor beérték egy faluba, ott egy bácsi árulta a csörösnyét. Krisztus Urunk kérte tőle, hogynhogy aggya a csörösnyét. Asz monta a bácsi, hogy két krajcár literje. Krisztus Urunk vett egy liter csörösnyét két krajcárért. Tovább bandukoltak. Péteresen nézte, hogy Krisztus Urunk szemezgette a cseresznyét. De pénze nem volt egy fillérje sem, és nem tudott fél litert sem venni. Ahogy az uton bandukolta, Krisztus Urunk úgy tőtt, mintha a csörösnyét úgy ejtötte volna le, Péter gyorsan fölvette aszt hitte, hogy Krisztus Urunk nem vöszí észre. Ahogy mönek, tovább, mögön csak elejtöte a csörösnyét. Péter ügyesen fölkapta. Krisztus Urunka akkor azt monta Péternek: Ugye, Péter, jobb lett volna egyszer lehajolni a krajcárért, mint akét szem cseresznyéért kétszer. Péter erre elszégyelte magát, nem tudott rá egyet sem szólni, Csak akkor gondolt rá, mikor eszébe jutott, hogy ott hibázott, mikor nem vötte föl a krajcárt.

A.: Élő Sándor 72 é. Niklai munkás. Gy. helye: Darány

Mikor Jézus a földön járt szent Péterrel, találkoztak egy emberrel és kérdezték, hogy merre vóna egy kut, ahol vizet ihatnának. De lusta ember vót, lusta vót fekeni, oszt a lábával mutatta, hogy ara. Aszt mongya Szent péter: Mit érdemel ez, Uram? Ez nagyon ügyes lányt, fiam. Mentek tovább. Alighogy mennek, összetaláltak egy fiatal lánnyal. Vitte a vizet egy kancsóval. Kértek tőle, az meg nagyon szivese ugrott oda, és atta nekik. Akkor Péter kérdezte: Uram, ez mit érdemel? Azt a lusta legényt. Egy ügyes meg egy lusta megél a földön, de két ügyes mögszerzi az egész világot, két lusta mög semmivé vál.

Mikor Jézus a földön járt, ment egy faluba, nem tudom a falunak a nevét, és látta, hogy ki van írva egy táblára, hogy Eliás, Tóbiás, mesterek mestere. Betért hozzá, hogy nem-e fogaggya föl inasnak. Aszt mongya neki: Hogy jönnél te hozzám, te fickó, hogy én fölfogadnalak? Jézus egyre erősködött, hogy fogaggya föl. A végin oszt kikergtte. Ugyse értesz te semmihó, nem fogadlak fő. Eppen ott állt egy ló a vasaló alatt, aszt patkolgatta a mesterek mestere. Jézus meg fogta a lónak a lábát és az egyiket levágta csuklóba, ugy, hogy a ló mégcsak odább se lépett. Befogta a satuba aztat a körmötés pillanat alatt olyan patkót formált, hogy be is verhetette a patába. Utána kivitte ezt a lábot és odatette a lábhoz és már össze is ragatt. Namost a Jézus eltűnt, mintha ott se lett volna. Azt gonduta a mester, hogy ha az inasgyerekenek ennyi esze van, neki még több, fogta a lónak a másik lábát és levágta. Nát a ló már majdnem el is vérzett, ott végödött. Volt neki egy törkése, oszt már majdnem a szivibe szurta, mert mit szól a gazdája, ha meglátja. Eben a pillanatban a Jézus a háta mögé érkezett, elkapta a kezit és azt mondta: Hopp, ember, ezt ne csináld! Es tanuld meg, hogy ne légy kevély, és azt a táblát szedd le, hogy mesterek mestere! Akkor a mester leborult: Ó, Uram, te vagy a mesterek mestere!

A.: Varga Józsefné

Somogyudvarhely

Mikor a Szűz Mária bujdosott meg a Szent József, vitték a kis Jézust, két pajkos asszonnal találkoztak, de nem is, mintha lányok lettek vóna. Osztan az egyik monta: Köllnene ennek a szegény asszonnak segöter azt a gyerököt vinni. De a másik azt mondta:

Rátótiadák

Gy.: Nagy Ilona
A.: Sörös Györgyné 74 é.

Kálmánca
Somogy m.
1966.

A szennai öregök igen okosak vótak. A templom teteje ki-
mohásodott, oszt ezök az okos öregökhöz asz monták, hogy fölhuzzuk a
bikát, oszt maj lelögeli. Oszt amikor odáig fölhuzták, oszt a szögény
bika kivetötte a nyelvit, kifáradott, ezök megörültek, hogy örül már
a bika, a nyelvit is kidugta. Kadarént már. Oszt mögfullatt a bika.

Nem is lehet oszt ma sem emlögetni Szennába, hogy kadarént a bika,
mer mögverik az embört.

Eccör meg elmönt egy embör a szőlőbe, oszt valaki meg evés-
tötte a zsebörát. Ez az embör meg halli, hogy ketyeg az óra. Asztán
monta az emböröknek, hogy gyűjjenek, mer a falu végén, ahun ő mönt
a szőlőbe, ott a ketyegő rosseb. És ezök meg möntek botokkal,
mindennel, oszt tiszta ripittyává verték a zsebörát. Ilyen népség
vót ott akkor.

Szép hódvilág vót egyszer, oszt egy szennai embör szólt
a többieknek, hogy föl löhet mártogatni, oszt mög lehet önni, mint
a tejfőt. Emlögetik még ma is.